

Adolescència

Maria Ibars

On les aigües moren manses
et mullaves esplendent
nimbada de l'or del vespre morent.
Un esclat tremant d'amor
en l'encant de blau i grana
posava ton cos gentil
que nacre i rosa agermana.
Repte al vent?
Ofrena als déus del ponent?
Tota una crida al desig
era, onejant ton cabell.
Les onades t'admiraven
i, després de dubtes breus,
llur escuma amb cançó tendra,
com altres gesmils, tos peus
exornaven de garlandes.
...El vent, suau, la vesta et cenyia...
La carn nua tremolava
pel ventijol, fredolica.
I tu llançaves cinquetes
a les ones de la mar
i el gest, pueril, s'engrandia
fins a semblar
una clàssica escultura
que juga i lluita amb la mar.
Quan tu, nena, vas a l'aigua,
tota la mar és remor
que el ventijol allargassa
en un poema d'amor.

IBARS IBARS, Maria (1949): *Poemes de Penyamar: a l'ombra del Montgó*.
València : Imp. Vicent Cortell.